

אורית נוימאיר-פוטשניק

שולחת גל שקט לאורך הכיתה

מחזיר אהבות קודמות

בְּאִמְצַע הַשְּׁעוּר, יִלְדָה כְּמַעֲט בַת שְׁבַע,
בְּאִמְצַע הַשְּׁעוּר תּוֹלָה אֶת מִבְּטָה.
יִלְדָה שָׁיִם עֵתִיק סוֹעֵר בָּהּ וְגוֹעֵשׂ בָּהּ,
שׁוֹלַחַת גֵּל שְׁקֵט לְאֶרֶץ הַכֶּתֶה.
בְּאִמְצַע הַשְּׁעוּר, יִלְדָה כְּמַעֲט בַת שְׁבַע

תּוֹלָה אֶת מִבְּטָה בִּילְד הַיִּפָּה.
הַגֵּל סַחֵף אוֹתוֹ אֵלֶיהָ וְאוֹלִי
אָחֹז גַּם בּוֹ הַסַּעַר שְׁאִינוֹ מִרְפָּה,
כִּי הוּא נִתֵּן לָהּ יָד. הֵם קָמוּ בְּחֻשָׁאֵי
וּמִבְּטָה תִּלְוִי בִּילְד הַיִּפָּה.

הֵם קָמוּ בְּחֻשָׁאֵי, בְּקִשׁוֹ לְהַסְתֵּתֵר.
הֵם קָמוּ בְּחֻשָׁאֵי וְלֹא יָדְעוּ מְדוּעַ.
מִגַּע גּוֹפִים קִטְנִים, מֵאַחֲרֵי גֶדֶר,
הִבִּיא אֶתוֹ חֲמֻדָּה שְׁלֹא הִיְתָה כְּמוֹהָ.
הֵם קָמוּ בְּחֻשָׁאֵי, בְּקִשׁוֹ לְהַסְתֵּתֵר

וְלֹא סִפְרוּ לְאִישׁ. הַזְּמַן כְּמוֹ חֲלוֹם
חָלַף מֵאֹז וְזִכְרוֹן מְתוֹק נִמְסָךְ
אֶל תּוֹךְ גּוֹפִם שֶׁל אַחֲרִים. מִתּוֹךְ תְּהוֹם
כָּל הַשָּׁנִים הוּא שָׁב. וְאָף כִּי הוּא הִפְךָ
לְגַבֵּר וּלְאָב, הַזְּמַן כְּמוֹ חֲלוֹם

הַצִּיף בְּמַתִּיקוֹתוֹ, הָעִיר אֶת הַיְלָדָה,
שֶׁפָּעַם רָאשׁוֹנָה תַּחֲוִישָׁה שְׂאִין לָהּ שֵׁם
סוֹעֶרֶת בְּגוֹפָה וְהִיא יִדְעָה חֲמֻדָּה
שְׁלֹא הִיְתָה כְּמוֹהָ. זְכָרוֹן עוֹמֵם
נִצַּת וְאִין גְּדֵר, כִּי הִיא יִדְעָה חֲמֻדָּה.

שִׁיבָה אַחַת

בְּהֵנִיּוֹת הַרְחוֹקוֹת שֶׁל הַיְלָדוֹת,
לִפְנֵי שְׂאֵהְבָה הַפֶּכֶה לְהִיּוֹת
דְּחוּקָה וּמִתְנַשְּׁמֶת בְּכַבְדוֹת,
כְּמוֹ לְהַקֵּת דְּבוּרִים טוֹרְדָנִיּוֹת.
בְּהֵנִיּוֹת הַרְחוֹקוֹת שֶׁל הַיְלָדוֹת

חֲלַמְתִּי אֵיךְ אָנִי וְאֵת בֵּיעֵר,
יוֹנְקוֹת מְאֻגֵּל טַל כְּשֵׁתִי פִּיּוֹת
וּמִשְׁתַּרְגוֹת בְּזִמָּן שְׁנַעֲצָר,
כְּמוֹ בְּסִבְךָ שִׁיחֵי אֲכַמְנִיּוֹת.
חֲלַמְתִּי אֵיךְ אָנִי וְאֵת בֵּיעֵר.

נִסְעֵתִי אֶל הַיְעָרוֹת כָּלָם,
אֲשֶׁר צָמְחוּ הַרְחֵק מֵהַסְּפָרִים.
הִגַּעְתִּי מִתְנַשְּׁמֶת עַד לְשֵׁם,
אֶךְ בְּתוֹכִי כָּבֵד רָחֲשׁוּ דְבוּרִים.
נִסְעֵתִי אֶל הַיְעָרוֹת כָּלָם.

וּבְשׁוּבִי אֶת מַחֲכָה בְּעִיר
שְׂאִין בָּהּ צַל, הָעִיר הַמִּיּוֹעֶת
וְרַק בְּטוֹן בֵּין הַסְּדָקִים מִסְתִּיר
טְפוֹת שֶׁל טַל. אוֹתָן אָנִי גוֹמַעַת.
וְרַק בְּטוֹן בֵּין הַסְּדָקִים מִסְתִּיר.

חלון פנימי

"אך לא זרח באשנבך האור
עת בדידותי נגעה בבדידותך."
לאה גולדברג

בחלונה וגם בחלוני
אותה העיר הלבנה רובצת.
אבל אפלו את לבה הורצת
חומה המתגבהת כשאני

חוצה בחפזון את סף דלתה,
כגל עכור נפלטת אל החוף.
אותו הים אך לא אותו הנוף,
וחלוני הרחק מחלונה.

אבל בבית כשהתריס מוגף,
אותו הנוף אותם הערפלים,
כבדים ומשכרים יורדים אל תוך

עלזה לחה של יער מכושף,
עוטפת את גופנו כגלים
ולא נותר בינינו אלא רך.